

ἀχοβολῶ Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. 19.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχῶ καὶ τῆς καταλ. - βολῶ.

Ἀντιγῶ: Οἱ ρεματιεὺς ἀχοβολοῦν Μεσσ. Τὸ σπιτοκάλυβο ἀχοβολοῦσε ἀπὸ φιλήματα ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν.

ἄχολα ἐπίρρ. Ἰων. (Σμύρν.) ἄχουλα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχολος.

Χωρὶς στενοχωρίαν καὶ κόπον, ξεκούραστα: Πιάνω ψάριμα ἄχολα Σμύρν.

ἀχόλιαστα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀχόλια Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχόλιαστος.

Χωρὶς ὀργήν, χωρὶς δυσαρέσκειαν.

ἀχόλιαστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀχόλιαστους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀχόλιαστος Πόντ. (Τραπ.) ἀχόλιαστε Τσακων. ἀχόλιατε Τσακων. ἀχόλιαστος Λεξ. Δημητρ. ἀνεχόλιαστος Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χολίαστος < χολιάζω.

1) Ὁ μὴ ὀργισθεὶς ἢ ὁ μὴ ὀργιζόμενος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Περὶν ἀχόλιαστος τὸν καιρὸ μου Λεξ. Δημητρ. Ἐφύντιζε ἀχόλιαστε (ἔφυγε χωρὶς νὰ θυμῶσῃ) Τσακων. Συνών. *ἀπαρχόλιαστος. β) Ὁ μὴ δυσαρεστηθεὶς Ἰμβρ. Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ.: Ὅστις ἀπὸ ὅσα μοῦ ἔκανε δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι ἀχόλιαστος μαζί του Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ χολούμενος, ὁ ἡπίου χαρακτήρος, ἀόργιστος πολλαχ.: Ἀχόλιαστος ἀνθρώπος, ποτὲ δὲ χολιᾶ πολλαχ. || Γνωμ. Οὐ ἀχόλιαστους οὐ ἀνθρώπους δὲ γιράει πούτε Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ποίημ.

Μὰ ἦταν ὁ Χάρως σπλαχνικὸς καὶ ἀχόλιαστο τὸ φίδι ΣΠερσειάδ. Ἐσμὲ 79. Συνών. ἄχολος 1. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν δυσαρεσκείας, ὁ μὴ προξενῶν ἔριδας Ἰόνιοι Νῆσ. || Γνωμ. Τὸ ναὶ ἢ τὸ ὄχι, αὐτὸ εἶναι τ' ἀνεχόλιαγο (ἢ εἰλικρίνεια καὶ σαφήνεια προλαμβάνουν ἔριδας).

ἀχολίκευτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χολίκευτος < χολικεύω.

Ἀχολόσκαστος 1, ὁ ἰδ.: Ἀχολίκευτὴ μου εἴς ἡρθε καὶ τοῦ λόου σου νὰ μὲ χολικένης.

ἀχολογῇ ἢ, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 78 —Λεξ. Λάουνδ. Δημητρ. ἀχολογῇ Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχουλογῇ Ἡπ. ἀχουλοῇ Ἡπ. ἀχουλουῇ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἄχολοῇ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχολογῶ.

Ἦχος συνεχῆς, βοή, βόμβος ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἀχολογῇ τοῦ δρόμου - τοῦ ποταμοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐχ'ν ἀχουλουῇ τ' ἀφτιά μ' Ζαγόρ. Ἡ μακρινὴ ἀχολογῇ ποῦ φέρνει ὁ ἄνεμος ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀχολόγημα, ἀχολόγι, ἀχολογιά.

ἀχολόγημα τό, ΚΠαλαμ. Βωμ. 65 —Λεξ. Πρω. (συμπλήρ.) Δημητρ. ἀχολόγημα Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχολογῶ.

Ἀχολογῇ, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἀχολόγημα τῆς καμπάνας ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀχολόγι τό, ἀμάρτ. ἀχολοί Λεξ. Πρω. (συμπλήρ.) Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχολογῶ.

Ἀχολογῇ, ὁ ἰδ.

ἀχολογιά ἢ, ἀμάρτ. ἀχολοιά Ἡπ. ἀχουλουιά Ἡπ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀχολογῶ.

Ἀχολογῇ, ὁ ἰδ.: Ἐχ' ἀχουλουιά πὺν τοῦ κινίνου.

ἀχολογῶ, ἡχολογῶ Ἡπ. Κρήτ.—ΓΜαρκορ. Ὁρκ. 34 ἡχολογῶ Ζάκ. ἀχολογῶ σύννηθ. ἀχολογῶ Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἀχουλογῶ Ἡπ. ἀχουλουγῶν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀχουλουχῶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἄχολογῶ Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) ἄχολογῶ Γ'Επαχτίτ. Ἰστορ. 17. Μέσ. ἄχολογείμαι Πελοπν. (Μάν.) ἄχολογεῖσθαι Πελοπν. (Μάν.) ἄχουλουγείμαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄχουλουεῖμαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄχουλουεῖσθαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχολόγος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχὸς καὶ τῆς καταλ. - λογῶ.

1) Ἡχῶ, ἀντιγῶ σύννηθ.: Ἀχολογᾷ ἡ θάλασσα - ὁ λόγος - τὸ βουνό - τὸ κῦμα κττ. Ἀχολογοῦν οἱ καμπάνες σύννηθ. Τὰ σύγνεφα μᾶς σκέπασαν τὸν ἥλιο καὶ βαθεῖα ἀχολόγησε μὲ βροντὴ ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 138 || Παροιμ. Πουτάμ' π' ἀχουλουγᾷ μὴν τοῦ φοβᾷσι, θὰ βρῆς πέτρα νὰ ῥ'χτῆς Ἡπ. || Ἀσμ.

Φυσάει ἀγέρας καὶ βορρᾶς καὶ ἀχολογᾷ ἡ λίμνη, νὰ βγάλλῃ τοὺς δεκαοχτὼ μὲ τὴν Κυρὰ Φροσύνη

Ἡπ. (Ἰωάνν.)—Ποιήμ.

Παντοῦ τῆς Κρήτης τ' ὄνομα περίφημο ἡχολόγα ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἄν.

Κι ἀχολογοῦν βελάσματα καὶ ἀχολογοῦν κουδούνια ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 15.

Ἀναταράσσονται οἱ ἔρ'μυες, ἀχολογοῦν τ' ἀμπέλια αὐτόθ. 2, 17.

Ἀχολογοῦσαν ψηλὰ τῶν καταρτιῶν οἱ ἀντέννες καὶ εἰς τὸ μαῖοτράλι τὰ σκοινιά χαρούμενα ἐσφυρίζαν ΛΠορφύρ. Σκιᾶς 100. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλαλῶ 1.

2) Μέσ. α) Στενάζω ἐλαφρῶς ἐξ ἀδιαθεσίας Πελοπν. (Μάν.): Τὸ παιδί ἄχολογῆται. β) Στενοχωροῦμαι, ἀνησυχῶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀχουλουγείει ἡ μάνα μ' π' θὰ πάου στρατιώτ'ς Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ οὐ βαρκοῦλλα ἄχολογῆσαι; (ἐπὶ τῶν ἐν μέσῳ μεγάλων γενικῶν κινδύνων παραπονουμένων διὰ τὸ ἄτομόν των) Λακων. γ) Λυποῦμαι τινα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Παροιμ. φρ. Ἀχουλουεῖται τὸν καβαλλάρ' π' κρέμουντι τὰ πονδάρια τ' (ἐπὶ ἐκδηλώσεως συμπαθείας πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῆς).

ἀχολομάνιστα ἐπίρρ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχολομάνιστος.

Χωρὶς λύπην, χωρὶς ἀγωνίαν.

ἀχολομάνιστος ἐπίθ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χολομανιστός < χολομανίζω.

Ὁ μὴ αἰσθανόμενος λύπην, ἀγωνίαν.

ἄχολος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄχολος.

1) Ὁ μὴ ὀργιζόμενος σύννηθ.: Ἀχολος ἀνθρώπος, ὅτι νὰ τοῦ πῆς δὲν πειράζεται πολλαχ. || Φρ. Ἀχολή μου (δὲν φροντίζω, δὲν σκοτίζομαι) Κῶς || Παροιμ. φρ. Ἀχολον ἀντρογυνοῦν σὰν περιστεροζεύγαρον (ἐπὶ τῶν ἐν ἀρμονίᾳ συμβιούντων συζύγων) Κάρπ. || Ἀσμ.

Ἀχι πῶς ἤμουν ἄχολος ὥσὰ δεριστεράκι,

μ' ἀπῆς ἐδῆκα εἰς τὸ σεβδᾶ, τὸ δέσα τὸ μεράκι

Κρήτ. Συνών. ἀχόλιαστος 2. 2) Ἀμνησίκακος, ἀγαθός, καλόκαρδος σύννηθ.: Φρ. Ἀχολο περιστέρι (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγαθωτάτου) σύννηθ. || Ἀσμ.

Περιστεράκι μ' ἄχολο, ὅπου χολῇ δὲν ἔχεις,

σὰ δὲν ἀέρα πορπατεῖς καὶ σὰ δὲ νέφη τρέχεις

Νάξ. (Ἀπύρανθ.)—Ποιήμ.

Ἀνοιξε τὰ φτερούγια σου, ἄχολο περιστέρι,

καὶ θανά πάς γι' ἀγάπη μου σὲ μακρινὸ σφέρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 42. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπάν. Κάρπ. κ.ά.

